

A fost odată ca niciodată o zi caldă de februarie. O zi liniștită, în care vântul adia ușor. Se născuse frumosul soare. Strălucitorul rege al zilei, care zâmbea întregii planete, alungând, cu razele sale calde, iarna. Auriu și puternic, frumosul soare, trimis din ceruri de Dumnezeu, lumina ziua, viața de pe Pământ, bucurându-se de importanța sa, prin care făcea o lume întreagă să trăiască, doar prin existența sa. Soarele iubea planeta pentru că el însuși era atât de iubit, de apreciat și de slăvit. Iubea planeta, pentru că ea avea atât de multă nevoie de el. Soarele promitea că va continua să strălucească în fiecare zi.

Se născuse soarele. Se născuse Soarele. Se născuse SOARELE sau, mai bine zis, SOL. SOL Negru. Cu douăzeci și doi de ani în urmă, s-a născut și întregul ei mic univers. Micul univers din orașul românesc Sibiu... se gândea SOL, privindu-și tristă ochii albaștri în oglindă. Telefonul! tresări apoi.

- Bună, Mona.
- Ce faci, draga mea? Ești mai bine?
- Așa și așa... nu prea am chef de nimic.
- Ai reușit să înveți ceva?
- Nu prea am spor... Tu ce faci, Mo?
- Iau o pauză de la învățat. Mă plictisesc în casă. Hai, să ne mai aerisim creierii în oraș!
- Nu ies azi... Tata e tot supărat... Hai tu aici!
- Bine, păpușico. Ești acasă?
- Nu. Sunt la ai mei, în Turnișor.
- Aha. Iau un taxi și vin. Vrei ceva? Țigări, sau...?
- Nu, nu. Am țigări, zise SOL.

Își privea camera. Pe jos era plin de hârtii și cursuri. Le strânse și-și aprinse o țigară. Plângea din nou. Peste două luni urma să aibă examenul de licență, dar nu promovase niciun examen. Facultatea de Drept... Nu o obligase nimeni să meargă la Drept. Își pierduse timpul pe tot parcursul facultății, iar acum îl făcea pe tatăl ei de rușine... Tatăl ei, care se zbatuse toată viața ca ea să aibă de toate: apartament luxos în centrul Sibiului, un BMW ultimul răcnet, excursii la Milano pentru reînnoirea garderobei, multe vacanțe, mof-turi și multă iubire... Dacă vor afla prietenii lui afaceriști că ea, SOL, nu e în stare să termine facultatea? Vor afla copiii lor, prietenii copiilor lor, apoi tot orașul! Doamne! Decât să fi avut visuri de mare avocat, mai bine ar fi continuat cu modelingul la șaisprezece ani. Mama ei fusese de acord. E adevărat că visul ei de model se terminase după doi ani, când directorul agenției îi făcuse avansuri, iar ei îi fusese rușine să le spună părinților, dar ar fi putut să meargă în alt oraș. La cât era de frumoasă, sigur ar fi primit contracte în alte țări, se gândea ea tristă. Poate ar fi mers la Paris, dacă tot vorbea franceza. Mai bine ar fi făcut orice pentru cariera ei de model: o prezentare pe nisip cu tocuri de cînșpe centimetri, sau una la Polul Nord în chiloți, pe un pod mișcător înghețat. Poate că totuși... Ușa se deschise.

- Pot să intru? întrebă Mona.
- Da. Hai! Ți-a deschis mama?
- Da... Ești tristă. Poate se rezolvă, nu mai fi necăjită... Mona o îmbrățișă.
- Nu se rezolvă, Mo... Mi-e rușine de situația asta. Nu am cum să învăț atât de mult...
- SOL, tu ești puternică! Tot timpul ai fost! Sigur că poți!
- Asta e problema. Nu știu dacă mai sunt atât de puternică...
- Tu ești sigură pe tine, pe forțele tale... Tot timpul ai fost așa. În liceu frângeai inimi și erai etalon pentru toate fetele, îți mai aduci aminte?
- Până a apărut prințisorul de bani gata... nenorocitul. Aveam șaispe ani, Mona.
- Doamne, încă te mai gândești la asta?
- SOL privea în gol.

– M-am îndrăgostit de porcul ăla de căcat! Era pentru prima oară când mă îndrăgostisem. S-a culcat cu mine seara, a doua zi dimineața, iar apoi știi ce mi-a spus?

– Nu... Știi doar finalul...

– Mi-a spus așa: „SOL, eu mă grăbesc. Trebuie să-l ajut pe tata la firmă“. Îmi căutam hainele, iar el mă grăbea. „SOL, hai mai repede.“ M-a lăsat acasă și a spus că mă sună. A dispărut. M-a dezvirginat și a plecat, ordinarul! Mi-am făcut griji. Am crezut că i se întâmplase ceva... dar el se cuplase cu alta. A aflat tot liceul. Eu, vedeta, fata lui Negru afaceristul, am ajuns de râsul școlii. Mă simt ca atunci, Mona. Doar că de data asta, va râde tot orașul de mine!

– SOL, dacă înveți, poate nu va fi așa. Nu știi de ce, dar simt că va fi totul bine.

– Mai bine mergeam cu tine la Finanțe-Bănci, surăse SOL.

– Taci, tu! Nu fi tâmpită. Revino-ți! După prânz te apuci de învățat, auzi?

– Mda... bine. Stai la noi la prânz?

– Da... Hm... SOL, mor când te văd cu fața asta depresivă! Ia zi, ai făcut rost de cursuri de la colegi?

– Da. Am aici o parte...

Cu siguranță, nici Mona nu credea că SOL ar putea face o minune și să învețe cărți întregi în câteva zile, dar cum datoria ei de cea mai bună prietenă era să-i ridice moralul... Era singura persoană căreia SOL știa că putea poate să-i spună orice. Cu siguranță, nimeni nu o cunoștea atât de bine. Locuiseră în același bloc și crescuseră împreună, ca două surori. Mona era scundă și plinuță, cu părul șaten și cârlionțat. Părinții ei aveau un magazin alimentar în fața blocului lor și se descurcau relativ bine. Mona era de cuvânt, blândă și tolerantă cu năbădăile lui SOL. Dacă nu ar fost Mona, cui ar fi putut ea spune tot ce avea pe suflet? Stările pe care le avea sau frustrările... Era singura ei prietenă de suflet, se gândea SOL, jucându-se cu unghiile.

Seara, domnul Negru năvăli în camera fiicei lui:

– Gata! Ești rezolvată! Te prezinți mâine la facultate, cauți profesorii cu care ai examene și le spui numele tău. Te așteaptă mâine! Intri garantat în licență!

SOL sări din pat fericită, își șterse lacrimile care-i împrăstiaseră machiajul pe toată fața și-și îmbrățișă tatăl, chiuind de bucurie.

– Mulțumesc, tati! Știam eu că mă iubești și că mă vei salva! Te rog, iartă-mă, pentru tot! Cum ai rezolvat?

– Asta nu trebuie s-o știi! Diseară sigur mergi să sărbătorești cu pupezele alea ale tale până cădeți pe sub mese și le spui totul. Mai bine, lasă! Ai, ai, ce noroc pe tine că nu te-ai dus la facultate în alt oraș! Nu te mai salva nici Sfântu' Petru!

Într-adevăr, SOL sărbători evenimentul cu prietenii ei, dar ceva mai ponderat. Va învăța pentru licență, va promova pe puterile ei și va fi totul bine. Îi va demonstra tatălui ei că poate!

SOL se trezi devreme, făcu duș, se îmbracă și își aranjă frumosul păr negru. Se privi în oglindă zâmbind și porni înspre facultate.

Se rezolvase totul, așa cum îi promisese tatăl ei. Examenele ei fură promovate ca prin minune și acum aștepta examenul de licență. Era hotărâtă să învețe și să ia viața în serios!

Fericită, o sună pe amica ei, Mimi, și o chemă la una dintre terasele de pe corso. Se gândi puțin, apoi îl invită și pe Edy.

– Ce faci, anorexico?

– Ha-ha, anorexică! De parcă tu nu ai fi! râse Mimi.

Ce frumoasă e Mimi! Ca o braziliancă, se gândea SOL. Înaltă și slabă; cu mărimea potrivită de silicoane... hmm, păcat de creier.

– Pari foarte obosită azi, SOL. Te-ai îmbătat aseară, cumva? râse Edy, relaxându-se de spătarul scaunului.

– Puțin, puțin...

– Sau... puțin mai mult! râse Mimi.

– Ha-ha, interveni SOL ironic. Ia uite, cine vorbește: domnișoara Mimi, care s-a împiedicat toată noaptea la club. Ce dusă ești, fată!

– Da, chiar! Ce naiba tot făceai, măi fată? Ia-ți șlapi data viitoare! râse Edy zgometos.

SOL primi un mesaj scris pe telefon: „Te iubesc mult. Sufăr, SOL...“. Încruntată, aruncă telefonul în poșetă. Se gândea la fostul iubit, pe care îl părăsise cu două luni în urmă. Poate, dacă n-ar fi

iubit-o atât de mult, sigur n-ar fi fi divorțat de soția lui niciodată. Fusesse bine o vreme, dar ea tânjea după viața de noapte. După cluburile care îi dădeau energie, libertate, încredere în sine și în frumusețea ei... Atunci s-a terminat totul. Ea se întâlnea cu prietenii ei în fiecare seară, iar el rămânea singur, la televizor. El suferea și îi suporta toate nazurile, bețiile și crizele. Nu! Din cauza lui, care o ținuse în casă doi ani, doar pentru că nu îi plăcea ca și ei viața de noapte, ajunsese să nu mai meargă la cursuri. Era la club aproape în fiecare seară, doar ca să nu-l mai vadă. Evident că nu reușea să se trezească dimineața. Ce prostie, se gândi apoi. O sufocase cumplit. Dar, totuși... dacă l-ar fi putut iubi măcar la jumătate din cât o iubea el, ar fi fost, oare, fericită? Chiar și sechestrată în casă. Dacă l-ar fi iubit, poate i-ar fi plăcut să vadă împreună cu el toate emisiunile TV. Nu știe cum ar fi fost dacă ar fi simțit altceva! Dar, ce făcea acum? Se simțea vinovată că nu-l iubea? Cu ce era ea vinovată că nu simțea altceva? De ce nu o lăsa în pace? Chiar trebuia să o anunțe că suferă? Asta era treaba lui, nu a ei! Și când erau împreună, el suferea. De fiecare dată când ea se întorcea acasă, el o întâmpina cu aceeași figură tristă. Ar fi trebuit să o lase în pace! Era liber s-o facă! Ea nu-l obligase să stea lângă ea și s-o suporte. Chiar îi dăduse de înțeles, în repetate rânduri, că nu-l mai vrea. De ce să-și facă ea acum muștrări de conștiință că fostul ei iubit plângea, probabil, în vreun cotlon al camerei lui, cu poza ei în mână? Îi va trece! Așa e viața!

SOL revenise din gândurile ei, prinzând o parte din discuția celor doi despre lumea mondenă a orașului. Aceleași bârfe. Despre aceeași oameni. SOL începea să se plictisească. Avea un lucru de făcut. Poate cel mai important lucru din scurta ei viață de douăzeci și doi de ani: să își ia licența prin propriile ei forțe. Știa că va reuși!

După câteva minute, SOL se scuză, spunându-le celor doi că are ceva urgent de rezolvat.

– Ce-ai, fată? Unde pleci așa? întrebă Mimi mirată.

– Plec. Vă sun eu.

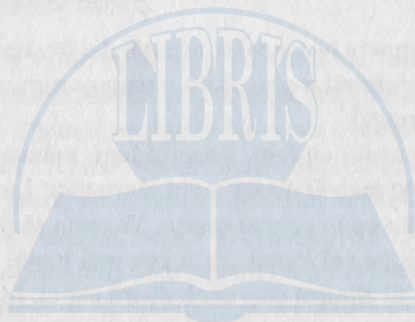
SOL ajunsese acasă și începu să dea telefoane colegilor. Avea nevoie de cursuri, de cărți, de legi, etc... Timpul era scurt.

Reușise să-și cumpere lucrarea de licență, dar învăța pentru examen. Își închisese telefonul mobil să nu o tenteze nimic și învăța zi și noapte. Sigur va reuși!

SOL își umplea capul cu legi. Respira legi, mânca legi, voma legi, repeta legi, fuma legi. O durea capul îngrozitor. Lua pauze. Întâi mai lungi, apoi din ce în ce mai scurte. Va reuși să facă asta! Va sufla Codul Civil. Și pe cel Penal. Va fi cea mai bună! Va fi jurist, apoi avocat! Așa va fi! Simțea că-i explodează capul. Memora, memora, memora. Repeta cu voce tare. Citea. Relua. Scria ce memora. Memora din nou. Citea cu voce tare. Începea să se enerveze. Ura tot. De ce trebuia să facă asta? Mai bine ar fi devenit model! Învățase atât de multe lucruri în acei doi ani, la agenție! Învățase să se machieze, cum să-și asorteze hainele... Mama ei o încurajase, iar tatăl ei, după îndelungi insistențe acceptase... Doamne... când defila pe podium se simțea ca o regină. Toată lumea o admira... Nu! Trebuia să uite de asta! Tatăl ei fusese atât de fericit când ea, SOL se hotărâse să se înscrie la Drept. Făcuse bine că plecase de la agenție! Cum ar fi putut să-și petreacă nopțile în cluburi și să se trezească la cinci sau șase dimineața pentru machiaje și coafuri complicate? Poate că nu i se potrivea cariera de model..., se gândea ea. Gata! Mergea la baie, își spăla fața cu apă rece, își revenea puțin și o lua de unde rămăsese. Legi, legi, legi. Ce bine suna cuvântul „lex“, se gândi apoi. Când va fi avocat, își va schimba numerele mașinii și-și va pune literele: LEX. Dar... până atunci, trebuia să învețe. Se concentrează din nou!

SOL învățase pentru cel mai important examen al vieții ei! Sigur va reuși! Trebuia!

Tocmai avusese și cea de-a doua probă a examenului de licență. Promovat! Era atât de fericită!!! Când va ajunge acasă, își va îmbrățișa tatăl cu putere și îi va spune că este numai și numai meritul ei! Mă rog, parțial, dar va fi avocat! SOL va fi avocat pe propriile ei puteri!

După un an

– Raquel, nu știu dacă îți mai aduci aminte. Anul trecut, în august, am ieșit la cină la Barquinha la terasă. Era și Diana cu noi. Ți mai aduci aminte?

– Hm. Era în seara când Diana plângea după marocanul ăla? Când a aflat că avea un harem în Maroc? Săraca, mai știi? Și cât părea de îndrăgostit de ea...

– Nu, Raquel! Eram la Barquinha. Băuserăm vin și apoi a apărut un bărbat foarte frumos. Cred că era turist, nu știu. Era blond...

– Ah! Cred că-mi aduc aminte. În seara când te tot uitai spre el hipnotizată, până a plecat. Da. Ce e cu seara aia? Întrebă Raquel mirată.

– Cu seara nu e nimic. Dar e totuși ciudat. Aseară făceam niște fișe pentru copii și mi-a zburat gândul la el. Nu știu de unde până unde. Doar nu l-am mai văzut de atunci... Ciudat...

– Mda, LUNA. Se pare că ești mult prea pretențioasă și nu te mulțumește niciunul. Și atunci, de plictiseală, îți zboară gândul la o fantomă care ți-a apărut în față acum o mie de ani, timp de două minute.

– Poate ai dreptate. Dar nu mă pot cupla aiurea, numai să nu fiu singură. Aș vrea să mă îndrăgostesc, să-mi pierd capul și totul din jur să pară roz... zâmbea LUNA visătoare.

– Artisto, asta va veni de la sine! Ai răbdare. Apropo: am avut răbdare două săptămâni și diseară ne ducem, în sfârșit, la discoteca în aer liber. Am vorbit deja cu Diana. Vine și Simone cu sora ei. Să te îmbraci cu rochița galbenă!

– Nu știu ce să zic, Raquel. Trebuie să-mi fac planificările pentru școală. Sunt oricum cam obosită, nu știu dacă rezist...

– Nu accept refuz! Nici nu mă gândeam că nu te vei bucura. Ți place mult acolo! Am rezervat deja o masă. Hai, mai gândește-te!

Raquel era o femeie dintr-o bucată. Era sinceră și aparent rece. De fapt, practică și foarte rațională. Absolvise facultatea de jurnalistică la Lisabona și avea o rubrică la ziarul local al Leiriei. Ambițioasă, la doar treizeci de ani cunoscuse multă lume bună și avea relații cam în tot județul Leiria. Era divorțată de doi ani și avea o fetiță, Marisa, de șase ani. Ea și fostul soț locuiseră în Lisabona. După divorț, Raquel decisese să se mute înapoi în Leiria, să fie mai aproape de părinții ei, care o ajutau cu fetița. Ea și fostul soț rămăseseră în relații relativ bune, căzând de comun acord că el să ia fetița la Lisabona de vineri până duminică, o dată la două săptămâni.

Scundă și brunetă, cu ochii mari și negri, puțin grăsuță, Raquel aducea mai degrabă aminte de o arăboaică, nu de o portugheză. Era gurmândă și îi plăcea mult să gătească. Cinele ei erau adevărate festinuri. Fire foarte generoasă, în nenumăratele-i articole ruga cititorii să doneze bani copiilor orfani. Ca orice portugheză care se respectă, își răsfăța fetița. Nu exista nicio jucărie la modă, pe care Marisa să nu o aibă.

În aceeași zi, LUNA lua prânzul pe terasa casei lor, alături de părinții ei și de soții Ferreira, părinții lui Alexandre. Îi întrebă de el, apoi îl sună:

– Lunississima! Ce mă bucur să te aud! exclamă Alexandre vesel.

– Ce faci? Cu ce-ți pierzi vremea? zâmbi LUNA.

– Nu-mi mai vād capul de treabă. Am un proiect în Lamarosa. Sunt de două zile aici și mor de cald. Tu ce faci?

– Bine. Tocmai am prânzit cu ai mei, cu ai tăi și mă gândeam să te sun și să te cert, că nu ai mai dat niciun semn de viață în ultima vreme, Alexandrinho dragă!

– Alexandrinho e ocupat până peste urechi!

– Da, da! N-ai avut niciun minut la dispoziție să-mi mai spui de tine... glumi LUNA cu un accent brazilian.

– Hai, tu, Lunississima, nu mă mai certa...

– Păi da! Mi-au spus ai tăi că vrei să-ți deschizi firmă la Lisabona, în loc să-mi spui tu, copil prost crescut ce ești! râse ea.

– Da! Am vorbit cu un fost coleg de-al meu și ne deschidem firmă împreună. Mi s-a îndeplinit visul!

– Ce bine! Mă bucur! Știu cât îți doreai să te muți la Lisabona, să ai firma ta... Felicitări, copile!

– Mulțumesc! Lasă, că-ți spun mai multe când ne vedem. Mi-e dor de șuetele noastre!

– Da. Și mie mi-e dor de vremurile alea, când vorbeam ore în șir...

– Nu ți-e dor de vremurile când eram mici și îți puneam gângă-nii în supă? Sau când aruncam cu noroi după tine?

– Taci! Te urăsc! râse LUNA.

– Da, îmi plăcea să te enervez. Te făceai roșie, aveai fața aia mirată și începeai să plângi isteric. Tot timpul era la fel. Nu pot să-ți uit fața. Mă plesnea mama, dar trebuia să mai fac câte ceva. Merita. Eram nebun! râse Alexandre în hohote.

– Ce copii nebuni eram... Dar și acum, tot așa ne ciondănim când ne vedem. Ca atunci!

– Chiar mi-e dor să ne vedem. Săptămâna viitoare, sunt puțin mai liber și te sun să mergem la o cafea, zise Alexandre vesel.

– Bine, m-aș bucura! Spune-mi: ce-ți face iubița? E bine?

– Da, a început să ia ore de franceză de două săptămâni.

– Da? Întrebă LUNA surprinsă. Foarte bine, așa o să am și eu cu cine să exersez.

– I-am spus că nu cunosc altă lume care vorbește franceza, dar în fine... când își pune ceva în cap, nu se lasă.

– Foarte bine. Să învețe. Salut-o din partea mea!

– Bine, o salut. Mă bucur că te-am auzit și rămâne stabilit pentru săptămâna viitoare.

– Bine, Alexandrinho. Te pup cu drag. Pa!

LUNA încheie convorbirea și se alătură comesenilor. Domnul Branco, binedispus, după ce băuse puțin mai mult vin decât era cazul, își aminti din nou de impresionanta sa colecție de muzică fado. Avea zeci de discuri de vinil. Merse repede la pick-up, scoase unul

cu Amalia Rodrigues și muzica umplu curtea familiei Branco. Încă mai sufereau după moartea Amaliei.

– A fost un fenomen, mândria țării noastre! Adică, este un fenomen. Fadoul ei există și respiră și acum deasupra Portugaliei! Niciodată nu va mai fi o a doua Amalia! E inegalabilă! Toată lumea știe asta! Cum n-au regăsit-o în alte cântărețe după atâția ani de la moartea ei, n-o vor găsi nici după o sută! spuse domnul Branco, puțin înverșunat.

LUNA crescuse cu fado. Își aducea aminte cum, în copilărie, încerca să o imite pe Amalia în oglindă. Dacă ar fi avut voce... poate destinul ei ar fi fost altul. Dar, totuși, „Regina fadoului“ n-a fost fericită în dragoste. A suferit cumplit. Într-unul din cântecele ei, versurile spuneau: „Niciun fadist nu are noroc“. Dar ea, LUNA, avea noroc, oare? Având în vedere că, de când se știa, se chinuia să-și întâlnească iubirea vieții, completarea ei absolută, unirea perfectă între ea și acel „el“, din care să rezulte CAPODOPERA!? Avea ea asta? Cu sau fără voce, fadistă sau pictoriță, era același lucru! Același destin: singurătatea! În acea după-masă însorită de vară, realiza pentru prima dată că se gândea la lucrurile pe care le simțea doar seara, înainte să adoarmă. Soarele era sus, la locul lui. Iar ea? Ce făcea? Blama tot ce avea? Familia care o iubea? Copiii care o adora? Ziarele care o lăudaseră? Prietenele care făceau totul ca ea să se simtă bine și care întotdeauna o ajutau? LUNA era nerecunos-cătoare pentru tot? Era nerecunos-cătoare pentru tot ce-i dăduse Dumnezeu încă de când se născuse? Ea nu era așa. Simți că venise momentul să iasă din gândurile ei negre, zâmbi drăguț, se ridică de la masă și intră în casă. Știa că nu se putea gândi la lucrurile astea și la nefericirea ei închipuită toată ziua, așa că se hotărî să nu-și deza-măgească prietenele: se va duce cu ele la discotecă. Să uite de prostiile astea! Se va distra toată noaptea! Mai bine s-ar gândi la câte lucruri minunate a primit de la Dumnezeu, își ordonă ea. Își va reaminti cât e de frumoasă și cât e de morală, de munca ei plină de satisfacții, de expozițiile ei, pentru care fusese destul de apreciată, la prietenele ei care vor fi lângă ea ca întotdeauna și la idealul vieții ei: arta de a trăi frumos. Va reîncepe să trăiască fără gânduri negre,